

РЕШЕНИЕ

№ 1397

гр. София, 27.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **14053** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 266 и сл. от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран с жалба от М. Н. Д. срещу решение № ПИ-451/12.11.2019 г. в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Д. срещу разпореждане с изх. № С190022-137-0008664/27.09.2019 г., издадено от публичен изпълнител, в частта му, касаеща публичните вземания, установени с Наказателно постановление № 42-0003644/30.10.2012 г. и изпълнителен лист от 18.02.2013 г.

Моли атакуваното решение и потвърденото с него постановление да бъдат отменени. Представя писмени бележки.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение в обжалваната част е оставена без уважение жалбата на Д. срещу Разпореждане от 27.09.2019 г. в частта за публичните вземания, установени с Наказателно постановление № 42-0003644/30.10.2012 г. и изпълнителен лист от 18.02.2013 г. по нахд № 15439/2012 г. в общ размер от 1708,37 лева.

С разпореждането от 27.09.2019 г. /л. 20/ публичният изпълнител е отказала да прекрати поради изтекла давност събирането на вземания по ИД №22110004863/2011 г.

С разпореждане от 21.02.2018 г. /л. 22/ е присъединено вземането за глоба по НП № 42-0003644/30.10.2012 г. в размер от 1700 лева. На същата дата са наложени обезпечителни мерки /л. 23/.

Приложено е НП № 42-0003644/30.10.2012 г. /л. 30/ с отбелязване, че същото е влязло в сила на 26.02.2016 г. на основание чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. На гърба на НП има обратна разписка, в която е вписано, че пратката не е потърсена от получателя, а датата върху печата на обратната разписка е 18.02.2016 г.

Представен е изпълнителен лист /л. 35/.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в изискуемата от закона форма.

Възраженията на жалбоподателя, че не е доказана датата на влизане в сила на НП, са неоснователни. Налице е печат с отбелязване, че НП е влязло в сила на 26.02.2016 г. Дали лицето е било търсено на адреса /за което са представени доказателства/ и дали това е адресът му по чл. 58 от ЗАНН няма отношение към изпълнителното производство, а има отношение към датата на узнаване на НП и възможността за обжалването му, респ. спазването на сроковете за това. Ако жалбоподателят е считал, че НП не е било влязло в сила към датата на образуване на изпълнителното производство, същият е могъл да го обжалва пред районния съд.

За органите по изпълнението представянето на НП от издалия го орган с отбелязване, че същото е влязло в сила, е достатъчно основание да се образува изпълнително производство по арг. от чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК вр. чл. 165 от ДОПК вр. чл. 79, ал. 1 от ЗАНН. Публичният изпълнител няма правомощие да изследва дали отбелязаната върху НП дата на влизането му в сила е законосъобразно вписана или не.

С оглед отбелязването върху НП, че същото е влязло в сила на 26.02.2016 г., то двегодишният срок по чл. 82, ал. 1, б. а от ЗАНН изтича на 26.02.2018 г. Този срок е прекъснат съгл. чл. 82, ал. 2 от ЗАНН с издаване на разпореждането за присъединяване от 21.02.2018 г. По арг. от чл. 82, ал. 4 от ЗАНН и Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017 г. на ВАС по т. д. № 3/2016 г. от посочената дата – 21.02.2018 г., е започнал да тече нов 2-годишен давностен срок съгл. чл. 82, ал.1, б. „а“ от ЗАНН.

Доколкото в ЗАНН няма правила относно спирането на давността, следва да намерят приложение общите норми на ДОПК за спирането на давността по отношение на публичните вземания, каквито са вземанията по влезли в сила наказателни постановления съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 от ДОПК. С подаване на жалбата – предмет на настоящото съдебно производство, давността е спряна по арг. от чл. 172, ал. 1, т. 4 от ДОПК, поради което и новият двегодишен срок не е изтекъл нито към датата на издаване на решението на Директора на ТД на НАП от 12.11.2019 г., нито към датата на настоящото решение.

Относно абсолютната погасителна давност за вземанията за глоби по влезли в сила наказателни постановления, предвид установеното с чл. 82, ал. 4 ЗАНН изключение от правилото на чл. 82, ал. 3 ЗАНН /и с оглед отбелязването в мотивите на ТР 2/2017 г. по ТД 3/2016 г. на ВАС, че ТР касае единствено обикновената изпълнителска давност/, е приложима общата уредба на чл. 171, ал. 2 ДОПК, установяваща 10-годишен срок за изтичането ѝ, но предвид датата на възникване на процесното задължение – 30.10.2012 г., абсолютната 10-годишна погасителна давност за събиране на сумата от 1700 лева по влязлото в сила НП не е изтекла.

С оглед на изложеното жалбата в тази част се явява неоснователна.

С решението на Директора на ТД на НАП е оставена без уважение жалбата на Д. срещу сумата от 8,37 лева – държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист от 18.02.2013 г. по нахд № 15439/2012 г. Същевременно с атакуваното решение е отменено разпореждането на публичния изпълнител в частта за публичните задължения на Д. по изпълнителен лист /ИЛ/ от 18.02.2013 г., с който на Д. е наложено адм. наказание – глоба от 1000 лева.

Настоящият състав няма да коментира решението, с което е отменено разпореждането на публичния изпълнител, доколкото е в полза на жалбоподателя, макар че ИЛ е издаден по реда на НПК, а административният орган е обсъждал хипотезата на чл. 82 от ЗАНН, без да е проверил дали именно това е приложимата разпоредба. В случая обаче държавната такса и лихвата върху нея за издаване на въпросния ИЛ са акцесорни задължения и след като административният орган е приел недължимост на главното задължение по ИЛ по нахд № 15439/2012 г., то няма основание да се дължат акцесорните задължения във връзка с издаването на това този ИЛ.

При това положение атакуваното решение следва да бъде оставено в сила по отношение на сумата от 1700 лева и отменено по отношение на задълженията за 8,37 лева.

Жалбоподателят не претендира разноски, поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати такива в размер на 400 лева за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно отхвърлената част от жалбата.

Така мотивиран АССГ, 45ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Н. Д. решение № ПИ-451/12.11.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Д. срещу разпореждане с изх. № С190022-137-0008664/27.09.2019 г., издадено от публичен изпълнител, относно публичните вземания по изпълнителен лист от 18.02.2013 г. по нахд № 15439/2012 г. за държавна такса за служебно издаване на ИЛ и лихва в размер общо на 8,37 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Д. срещу решение № ПИ-451/12.11.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., в частта, с която е оставена без уважение жалбата на Д. срещу разпореждане с изх. № С190022-137-0008664/27.09.2019 г., издадено от публичен изпълнител, относно публичните вземания, установени с Наказателно постановление № 42-0003644/30.10.2012 г., в размер общо на 1700 лева.

ОСЪЖДА М. Н. Д., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], вх. Б, да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

